

REPUBLIKA

Rok IX

LÓDŹ. SOBOTA, 2-GO MAJA 1931 ROKU.

CENA NUMERU 15 GROSZY.

Nr. 119

1 maja w Polsce

minął względnie spokojnie. — W kilku punktach Warszawy doszło do utarczek z komunistami, którzy usiłowali zorganizować pochody. Większość fabryk warszawskich pracowała.

Rano — nastrój ospały

WARSZAWA, 1 kwietnia
Nastrój w stolicy od samego rana był dość ospały. Wprawdzie już od godziny 7 rano przed lokalami dzielnicowymi różnych partii robotniczych zaczęli się gromadzić ludzie, były to jednak tylko nieliczne grupy. Przed fabrykami naogół panował spokój. Patrole policji w hełmach szturmowych pilnowały na ulicach porządku.

Tramwaje i autobusy miejskie są od samego rana nieczynne.

Chociaż personel urzędniczy stawiał się do pracy, całkowicie nieczynne były fabryki, Parowóz, Lillpop, Norblin, Państwowa wytwórnia aparatów telefonicznych, wytwórnia tytoniowa przy ulicy Dzielnej, Drucianka, Pionier, Warsztaty kolejowe na dworcu głównym, B-cia Borkowscy, Henneberg, „Bezet”, A. Mann, Röhn i Zieliński, a ponadto Klawe, Perkun, Awia, Martens i Daab, Warsztaty kolejowe Warszawa Wschódnia, Kolberg, Kabel i Ursus.

Praca odbywała się częściowo w fabrykach: Rudzki, C. W. S. (pracuje 15 osób), warsztaty kolejowe na Pradze, Przędzalnia na Woli, wytwórnia tytoniowa przy ul. Kaliskiej, wytwórnia mopolu spirytusowego na Pradze, a pozatem:

Perkun (15 proc.) oraz Drzewiecki i Jeziorański (60 proc.).

Całkowicie czynne fabryki: Rektyfikacja Warszawska, Motor i Drukarnia Państwowa.

Próby komunistów

Na rogu ul. Węgierskiej i Kaliskiej na Ochocie zebrało się 60 komunistów ze sztandarem. Na widok policji demonstranci w popłochu uciekli.

Około 100 komunistów usiłowało również dołączyć się do pochodu CKW., maszerującego z fabryki Lilpopa w liczbę 500 osób. Na ul. Bema doszło do starcia, przy czym kilka osób zostało lekko poturbowanych.

Grupka komunistów usiłowała de-

monstrować przed posełstwem Sowie-tów przy ul. Poznańskiej 15, gdzie powiewa czerwony sztandar. Na widok policjanta komuniści zbiegli.

Bezkrwawa strzelanina

Przed fabryką „Parowóz” spora grupa komunistów usiłowała dołączyć się do pochodu PPS d. fr. rew., ale milicja odpedzała ich.

Do walki z komunistami doszło również na Pradze, na ul. Białofleckiej, gdy pochód PPS d. fr. rew. natknął się na oddz. „komsomolców”. Niespodziewanie wywiązała się obustronna strzelanina, podczas której komuniści ostrzeliwując się, uciekli w ul. Siedzibna.

Posterunkowy ranny

Posterunkowy Kazimierz Chmielewski usiłował przed domem nr. 3 na tej ulicy zatrzymać komunistów, ale padł ranny.

Post. Chmielewskiego, który ma prze-strzeloną prawą nogę, pogotowie przewiozło do szpitala Przem. Pańskiego.

Komuniści zbierali się na rogu ul. Miłej i Smoczej 200 osób, na Niskiej — 1000 osób z 6 sztandarami, przy czym policja na rogu rozpedziła ich przy zbiegu Pawiej i Smoczej, 500 komsomolców z rogu ul. Zamenhofska i Kupieckiej maszeruje na Nowolipki.

Podczas rozpraszania komunistów po bity został post. Jakób Hirosz, a ponadto ranna jest komunistka Chila Cwikier.

Na Pradze zgromadziło się 200 komunistów na ul. Targowej i około 250 przed kościołem św. Florjana, przy czym policja rozproszyła demonstrantów, aresztując 3 osoby.

Pochód Frakcji

Zbiórka dzielnic i organizacji PPS. d. Fr. Rew. na Placu Teatralnym odbywa się karnie i sprawnie.

Na Placu Teatralnym wszystkie sklepy zastawione są deskami dla ochrony

szyb. Pracownicy sklepowi stoją na ulicy, obserwując obraz gromadzącego się wiece.

Wszystkimi wylotami ulic napływały grupy z orkiestrami, sztandarami i transparentami.

Milicja porządkowa w oddziałach pieszych i samochodowych kordonem otoczyła cały Plac Teatralny.

P. P. S. na Placu Grzybowski

Plac Grzybowski o godz. 10-ej obsadziła milicja P.P.S. Wyloty ulic Granicznej Królewskiej, Twardzej, Bagna i Próźnej zostały zamknięte kordonem milicji, która przepuszczała tylko zorganizowane grupy.

Manifestanci utworzyli trzy grupy: przed kościołem, przy ul. Bagno i przy ul. Próźnej, ogółem jest od 3 do 4 tysięcy osób. Poza kordonami stoją zwarte masy niewpuszczanej publiczności.

P.P.S.C.K.W. i komuniści.

Warszawa, 1 maja.

Przy ul. Bema na Woli wywiązała się utarczka między komunistami a członkami pochodu PPS. CKW. Tu doszło do żywej bijatyki na kije i laski, przy czym socjaliści „zdobyli” dwa sztandary komunistyczne.

Pochód socjalistyczny przedfilował prawie przez całe miasto pod silną eskortą policji i milicji partyjnej, która nie dopuściła do zetknięcia się pochodów przez co nie doszło do żadnych starć.

Oprócz kilku innych drobniejszych bójek na laski i kije, które wywiązały się w okolicach fabrycznych w stolicy, do żadnych poważniejszych zajść nie doszło.

W Małopolsce, Kielcach i Grodnie.

WARSZAWA, 1 kwietnia

(Polska Agencja Telegraficzna)
Według wiadomości nadeszłych w

ciągu dnia dzisiejszego 1 maj minął w całym kraju naogół spokojnie.

W KRAKOWIE po zebraniu na którym przemawiał poseł Mastek i b. pos. Kwapiński uformował się pochód, który przeszedł ulicami miasta i rozwiązał się w zupełnym spokoju.

W WIELICZCE saliny były czynne. Do pracy stawilo się ponad 90 proc. robotników.

W ŁUCKU panował zupełny spokój. Zainteresowanie wzbudziła akademja urządzona przez Wołyńskie zjednoczenie pracy, głoszące hasło współpracy z rządem Marszałka Piłsudskiego, w sali „Ridnej Chaty” przemawiali na niej po słowie oraz przedstawiciele miejscowe go społeczeństwa.

W Województwie Kieleckim dzień dzisiejszy minął spokojnie. W niektórych tylko miejscowościach doszło do drobnych starć.

W GRODNIE ograniczono się do urządzania akademji. W okręgu Biała - Bielsk większych rozmiarów manifestacje urządzono jedynie w Bielsku. Zorganizowano wspólnie zgromadzenie w którym wzięła udział P. P. S. i niemiecka partja socjalistyczna.

W TORUNIU jak i na terenie całego województwa pomorskiego panował zupełny spokój. W Gdyni nie urządzono żadnych manifestacji.

W Częstochowie

1 maj przeszedł w Częstochowie zupełnie spokojnie. Nigdzie nie zakłócono porządku. Komuniści nie odważyli się nawet formować pochodu.

W Tomaszowie

Naogół święto robotnicze 1 maja przeszło w Tomaszowie spokojnie. W całym powiecie bedzińskim zaburzeń nie było. W Brzezinach i Kuluszkach pochód został spokojnie rozwiązany. Nigdzie nie doszło do rozlewu krwi ani do starcia demonstrantów z policją.

PRZEBIEG DNIA WCZORAJSZEGO
W ŁODZI PODAJEMY NA STR. 5

Krwawe zajścia na prowincji.

W Sosnowcu dwie osoby ranne. — Atak komunistów na policję w Lubartowie.

W wyniku strzelaniny 2 demonstrantów zostało zabitych i 2 rannych.

W Kutnie komuniści strzelali do policji.

Lublin, 1 maja.

W miejscowości Lubartów zgromadziło się ponad 500 włościan, zwolanych przez wiejską organizację komunistyczną. Miejscowy posterunek policyjny liczący 12 posterunkowych wystąpił w komplecie i wezwał uczestników pochodu do rozjęcia się.

W odpowiedzi na to z tłumu padło kilka strzałów, które raniły dwóch policjantów. Następnie tłum natarł na policjantów i zdołał rozbroić i pobić dwóch posterunkowych. Uszczuplony oddział policji w sile już tylko 8 posterunkowych, wyczerpawszy wszystkie możli-

we środki obrony, oddał
SALWE DO NAPIERAJĄCYCH KOMUNISTÓW.

Strzały zabity dwóch uczestników demonstracji, a dwóch raniły. Ogółem więc jest w Lubartowie dwóch zabitych i 5 rannych.

★

Warszawa, 1 maja.

W miejscowości Jeziorna pod Warszawą na dziedzińcu znajdującej się tam fabryki papieru zgromadzili się komuniści i usiłowali zawiązać pochód. Szczerpy oddział policji po rzuceniu bomby łzawiącej natarł na komunistów, przy-

czem kilku z nich odniosło rany od kolb i bagnetów. Ciężko rannych niema.

Kutno, 1 maja.

W Kutnie na tamtejszym rynku komuniści usiłowali zawiązać pochód. Gdy policja wezwała do rozjęcia się, jeden z komunistów strzelił w kierunku policjanta i ranił ciężko, znajdującą się w tej chwili na rynku przekupkę, nieustalonego dotąd nazwiska. Nieszczęśliwa kobieta zmarła.

Sosnowiec, 1 maja.

Dzień 1 maja przeszedł w Zagłębiu Dąbrowskim pod znakiem awantur ze strony komunistów, którzy za wszelką

cenę usiłowali wywołać zamieszki. Władze policyjne powiadomione o tem z góry udaremniły wszystkie zamiary komunistów. Na dzień ten wszystkie oddziały policyjne piesze i konne znajdowały się w pogotowiu, jak również kilka samochodów pancernych i aut ciężarowych.

Z rana zaczęły zbierać się na Hałdach sosnowieckich oddziały komunistów, które zostały jednakże przez policję rozproszone. Z tłumu padły kamienie i cegły na policję, która zmuszona była użyć gumowych pałek i kolb, ce-

(Dalszy ciąg na str. 2)

Jak leczą alkoholików w Łodzi.

Tysiące chorych znajdują pomoc i uzdrowienie w specjalnej poradni przy ul. Gdańskiej 83. Przy dobrej woli i pomocy można się pozbyć tego nałogu.

Przed rokiem powstała w Łodzi instytucja, która miała za zadanie walkę z jednym z najzgroźniejszych nałogów ludzkich — z alkoholem. Stworzono poradnię dla alkoholików, początkowo na ul. Bazarnej, a później przeniesiono ją do śródmieścia, na ul. Gdańską 83, do lokalu pogotowia ratunkowego, by umożliwić wszystkim, którzy pragnęliby uwolnić się z gnębiącej ich choroby, otrzymanie rady i pomocy.

Wbrew pierwotnemu przypuszczeniu, iż bardzo mało ludzi korzystałoby z usług poradni, powodując się uczuciem wstydu — działalność poradni dla alkoholików rozwija się niezwykle bujnie. Początkowo ludzie zgłaszali się nieśmiało, ocligając się. Pacjentów było niewiele. Gdy jednak pierwsze ofiary wyzwała się zaczęły ze zgubnego nałogu, a wieść o poradni dotarła do najszerzszych warstw społeczeństwa — napływ pacjentów stał się coraz większy.

Dziś już poradnia pochwalic się może wielkim sukcesem. I z tego też względu pragnąc dowiedzieć się o wynikach pracy tej pożytecznej instytucji, postanowiliśmy odwiedzić poradnię.

Oczywiście, pacjentów nam nie pokazano, ani też nazwisk nie ujawniono, ze zrozumiałych zresztą powodów. Ludzie, przychodzący po poradę i pomoc, kryją się ze swym nałogiem. Mimo to w poczekalni poradni udało się nam nawiązać rozmowę z kilku pacjentami na podstawie tej rozmowy stwierdzić, jak wielkie znaczenie dla Łodzi posiada poradnia.

Różne są sposoby leczenia alkoholików. Nie wolno przy tej chorobie stosować szablonów. U niektórych chorych kolosalny zwrot w chorobie sprawia sugestia. Innych trzeba leczyć przy pomocy lekarstw. W niektórych wypadkach pacjenci łatwo znoszą kurację i stopniowo odzwyczajają się od nadużywania alkoholu. W innych wypadkach, po kilkudniowej kuracji, powracają do swego nałogu i po pewnym czasie kurację trzeba rozpoczynać na nowo.

Opowiadano nam, że wzywano lekarza do chorych, którzy doprowadzili nadużywanie alkoholu do niesamowitych rozmiarów, aż do

kompletnego zatrucia organizmu. Wpadali w szal, nie dopuszczając do siebie krewnych i pijąc bez przerwy, butelkę po butelce. W tych wypadkach musiano uspokajać chorych przy pomocy zastrzyków, a dopiero później zabrać się do energicznego właściwego leczenia.

Wzruszające są wypadki, gdy pacjent prosi lekarza, aby roztoczono nad nim baczną nadzór.

— Chciałbym przestać pić. Ale nie mogę. Wystarczy, jeśli w towarzystwie wypiję jeden kieliszek „dla apetytu“, by natychmiast odczuwał się we mnie głód alkoholu. Mogę już wtenczas pić do nieprzytomności. Chciałbym się wyleczyć, by później jeden czy dwa kieliszki nie wciągały mnie w stan, którego się wstydzę. Ale mnie trzeba pilnować. Czy może mnie kto pilnować?

Poradnia w tych wypadkach jest bezsilna. Nie może ona przydzielać na stałe pielęgniarzy do pacjentów. Te funkcje spełniać musi rodzina. Często spełnia ją z dodatnim skutkiem. Niekie-

dy jednak żona przychodzi z płaczem do poradni, że „wszystko już było dobrze aż wczoraj znów mąż zaczął pić.“

Po kilku dniach pacjent przychodzi do poradni. Jest zawstydzony i prosi lekarza. Kurację musi jednak rozpocząć od początku.

Przed kilku dniami zgłosiła się do poradni wymizerowana kobieta. Z płaczem prosi, by zajęto się jej mężem:

— Nijak rady dać sobie z nim nie mogę. Cięgiem pije i pije. Mnie zgubi i dzieci. Na sto sposobów próbowałam i w kościele się zaprzysięgałam, a i no butelkę zobaczy, już o wszystkim zapomni. Ludzie powiedzieli, że teraz są takie lekarstwa, że go wyleczy. Ale on nie chce tu przyjść. To przyszłam sama uprosić, żeby go jako sprowadził: może cudzego usłucha. Cobym to ja dała, żeby pić przestał. Całym życiem Bogu dziękowała. A on jak trzeźwy, to też mówi że źle robi. A jak go nałodzi, to co noc do domu pijany przychodzi.

W poradni notują adres i wypytują o bliższe szczegóły. Męża ktoś odwiedzi i nakłoni, by przyszedł do poradni.

Wśród pacjentów spotyka się ludzi nie tylko z klasy robotniczej. Spotyka się też pracowników, ludzi z średnim

i wyższym wykształceniem. Ale tych jest stosunkowo niewielki procent.

Na schodach zagadnął nas jakiś „umorusany“ chłop i z wyglądu widać, że węglarz.

— To ty z tej wódki leczą?

— Tu, tu, niech pan wejdzie.

— A bo mówił mi jeden znajomy, że go wyleczyli. I teraz już pół roku nie pije. Raz tam weźmie kieliszek i więcej, choćby go nie wiem jak prosił, pić nie będzie. To i ja bym chciał.

I tak codziennie. Niekiedy bywa więcej pacjentów — zapełnia się cała poczekalnia. Niekiedy tylko kilku przychodzi.

Rozmawialiśmy z jednym z rekonwalescentów. Już niedługo kończy kurację. Jest szczęśliwy. Opowiadał nam o swym poprzednim i obecnym życiu. Takie opowiadanie — to najlepsza i najpożyteczniejsza reklama dla instytucji społecznej. Nie będziemy je przytaczali. Dość powiedzieć, że był to człowiek, który dopuszczał się niegdyś najgorszych ekscesów pod względem nadużywania alkoholu. Dziś jest zupełnie zdrowy. Przyznaje, że pije od czasu do czasu. Ale nigdy nie przekracza normy, nigdy nie pije ponad jeden — dwa kieliszki. Początkowo było mu trudno się odzwyczaić. Ale najgorsze już przeminęło.

Tak oto pracuje poradnia dla alkoholików: ta pożyteczna placówka, która już niejedną ofiarę nałogu przywróciła do normalnego życia i zdrowia. S.

Nagroda miasta Łodzi dla przedstawicieli nauki i sztuki.

W dniu wczorajszym członkowie magistratu otrzymali opracowany przez przewodniczącego wydziału oświaty i kultury p. ławnika Smolika projekt statutu „nagrody m. Łodzi dla polskiej nauki i sztuki“.

Nagroda ustalona została na zł. 10.000 i przyznawana będzie na przemian polskiemu uczoneму, literatom i artystom malarzom lub rzeźbiarzom.

Po raz pierwszy nagroda przyznana zostanie w roku 1932 przedstawicielowi sztuki plastycznej, malarstwa lub rzeźby

w roku 1933 otrzyma nagrodę przedstawiciel literatury, a w roku 1934 przedstawiciel nauki.

Nazwisko laureata ogłaszane będzie każdego roku w dniu święta narodowego 3 maja na specjalnym posiedzeniu rady miejskiej.

Projekt powyższy rozpatrzone zostanie na najbliższym posiedzeniu magistratu w dniu 6 maja, poczem przesłany zostanie do zatwierdzenia radzie miejskiej. (b).

W fotelu i za kulisami.

Występy trupy Stanisławskiego.

„Rewizor“.

Komedja w 5 aktach
M. Gogola.

Dotychczas oglądaliśmy „Rewizora“ bądź w realizacji klasycznej, bądź naturalistycznej. Zespół rosyjski pokazał poraż pierwszy nieśmiertelne arcydzieło gogolewskie, jako stylizowaną groteskę. Ta koncepcja wydawała się niektórym niewłaściwa, czy nawet „fałszywa“. Jest to mniemanie błędne. Reżyserja zerwała z dotychczasowym sposobem inscenizacji „Rewizora“, polegającej przede wszystkim na możliwie najdokładniejszym, omal fotograficznym, odtworzeniu świata urzędniczego w zapadłej dzurze prowincjonalnej epoki nikolajewskiej — i uznając zupełnie słusznie, iż ta koncepcja jest „wygrana“ całkowicie, postanowiła spojrzeć na bohaterów sztuki oczami człowieka współczesnego przez szkła wieku dwudziestego.

Jakżeś będą wyglądać? Czy może — jak karykatury? Okazało się, że — tak; że widzowi z epoki samolotu, radja i kolektywizacji ta cała hochsztaplerska eskapada Chlestakowa wyda-

wać się musi groteską z tysiąca i jednej nocy. To, co sto lat miało wyraz formalnie rewolucyjny, dziś — w załamaniu się przez pryzmat całego wieku — jest karykaturą o odcieniu makabrycznym. I dlatego reżyserja na tle stylizowanych lalek czynowników, bezliźnie sparodjowanych, dała postaci Gorodniczego pełną akcentów tragicznych.

Pan Pawłow w sposób wprost genialny oddał dwupłaszczyznowość Gorodniczego, wydobywając pełny makabryzm tej postaci, mimo żywiołowego śmiechu, jakiej wzbudzało każde jego poruszenie. Z reszty wykonawców mistrzowsko wywiązała się z zadania: pp. Grecz (Anna Andrejewa), Wasiljew (Łuka Łukicz) i Wereszczagin (Ziemlanka).

„Biała Gwardja“.

Dramat w 6 obrazach
Bułgakowa.

„Biała gwardja“ jest reportażem historycznym, napisanym sensacyjnie i z niezwykle wycuciem sceny. Akcja rozgrywa się w Kijowie w momencie

gdy upada hetman Ukrainy Skoropadski, i na krótki czas Kijów dostaje się w ręce Petlury, po którym przychodzą bolszewicy.

Na tle tego przelomowego w dziejach Rosji momentu rozgrywa się losy rodziny Turbinów: dwóch braci i siostry. Jeden z braci, pułk. Aleksiej Turbin jest dowódcą dywizjonu artyleryjskiego, drugi junkrem; siostra Helena jest żoną pułkownika Teilberga, Niemca. Prócz tego poznajemy przyjaciół Turbinów, którzy są oficerami białej gwardji.

Rzecz, grana była z wielkim powodzeniem w Rosji sowieckiej, mimo protestu ortodoksyjnych komunistów, żądających zdjęcia jej z afisza. Oficjalne jednak sfery sowieckie, uważały, że ideologia „Białej gwardji“ jest najlepszą reklamą właśnie dla regime'u sowieckiego. I naogół miały rację.

Kim że są oficerowie-białogwardziści? Porucznik Szyrwinski to nałogowy blagier i lgarz, kapitan Miszlejewski — pijak, kapitan Studziński — półgłówek, hetman Skoropadski — blażen, pułkownik Teilberg — tchórz i zdrajca.

Jedyną sympatyczną postacią wśród nich jest pułkownik Aleksiej Turbin, ale ten ginie z rozpacz, iż został oszukany, a wraz z nim i ci rosjanie, którzy wjechali w historyczną miśję caratu.

Sztuka, pełna efektów melodrama-

tycznych, wywiera mocne wrażenie, tembardziej, że zespół rosyjski w sposób mistrzowski potrafił wydobywać nastroje. Sytuacja niezwykle blaha, najbardziej zdawałoby się banalna i po sto-kroć razy wyzyskana — w interpretacji aktorów rosyjskich jest świeża, mocna i wzruszająca. „Łezka“ „Białej gwardji“ jest tania, ale „chwytająca za duszę“ („duszeszczypatielnaja“ — jak mówią rosjanie). Ot, taki efekt już najbardziej oklepamy: odgłosy marszu żołnierskiego, księżyc, gitara, piosenka rosyjsko-cygańska — a jednak — dzięki kapitalnemu wykonaniu — to wszystko posiada niezwykłą ekspresję i działa na widza niesamowicie sugestywnie.

W „Białej gwardji“ niema ról popisowych, jak w „Rewizorze“, gdzie Pawłow kreacją Gorodniczego zaćmił wszystkich innych, doskonałych, zresztą, wykonawców. W „Białej gwardji“ podziwialiśmy grę zespołową, doprowadzoną do perfekcji. Mimo jednak równości wykonania zwracały uwagę przepięknie zagrane role: Heleny przez p. Zdanową, Aleksieja Turbina przez p. Wasiljewa (prawdziwe nazwisko Sitkiewicz, polak z Kielc), kapitana Miszlejewskiego przez p. Swobodę i Larjusjka przez p. Alekina. Tenże p. Alekin dał w trzecim obrazie niezrównany epizod, jako niemiecki major von Dehet.

W. POLAK.

DŹWIĘKOWY TEATR ŚWIETLNY

CASINODziś
rewelacyjna
premieraDziś
rewelacyjna
premiera

carskiego filmu, który tryumfanie przeszedł Europę p. t.

100 PROC. DŹWIĘKOWIEC MÓWIONY PO CZESKU.

Potęga uczuć matki i piekło udrczeń, przez które brnie porzucona przez męża porzucona żona i matka. — Orgja pijacka, życie lokalu nocnego. — Obława policji obyczajowej. — Epizod w domu noclegowym. — To ożniwa silnego dramatu, ujęte plastycznie, niekiedy, aż bolesne w realistycznym zacięciu.

W rolach głównych:

Magda Sonia, 8-mioletni **Jaś Feher** (jakiś syn)

oraz **JAROSŁAW KOCIAN** słynny skrzypek czeskiNADPROGRAM: **MICKY NA ARENIE**, groteska rysunkowa i aktualności krajowe.

Bilety wolnego wejścia nieważne do odwołania. — Początek seansów w dnie powszednie o godz. 4.30, w soboty i niedziele **PORANKI** o godz. 12 — 3-ej pp.

Pabjanice.

(Telefonem od własnego korespondenta).

—o—

ZE ZWIĄZKU NAUCZYCIELSKIEGO.

Onegdaj wieczorem odbyło się walne zgromadzenie członków miejscowego ogniska związku łódzkiego nauczycielstwa. Po przyjęciu sprawozdań uchwalono protest przeciw gwałtom niemieców gdańskich na ludności polskiej wolnego miasta oraz protest przeciwko obniżeniu poborów urzędniczych.

Przewodniczącym ogniska wybrano ponownie p. Stanisława Szefera.

PROPAGANDA DENTYSTYCZNA.

Powiatowa kasa chorych w Pabjanicach, chcąc postawić leczenie zębów na właściwym poziomie, wydała specjalne ulotki propagandowe, które pouczają ludność jak należy opiekować się zębami oraz jak postępować w razie choroby zębów.

Naczelnym kierownikiem pracowni dentystrycznej dr. Midler opracował szkic broszury w tej samej kwestji. Szkic ten wkrótce ukaże się w druku.

ZAWODY STRZELECKIE.

W dniu 2 maja odbędą się na strzelnicy w Parku Wolności zawody strzeleckie do których zgłosili się najlepsi zawodnicy miejscowych organizacji sportowych.

Zwycięzcy otrzymają nagrody w postaci żetonów.

Organizacją zawodów zajmuje się miejski komitet P.W. i W.F.

**Nieście pomoc
najbiedniejszym!**

Włamywacz zabity przez pociąg. Nieudana wyprawa rabusiów kolejowych.

Ubiegłej nocy na torze kolejowym, na linii Łódź—Łowicz, znaleziono zmasakrowane zwłoki jakiegoś mężczyzny, obok którego leżały dwie skrzynie, zawierające

porcelane i wyroby cukiernicze.

Wdrożone dochodzenie ustaliło, że przejechanym był 30-letni Sruł Bak, znany złodziej kolejowy, który stał na czele groźnej szajki, grasującej na linii Łódź—Warszawa.

Bak niejednokrotnie był już karany więzieniem za wyprawy rabunkowe. Obawiając się aresztowania, już od szeregu miesięcy przebywał poza Łodzią i

ukrywał się w lasach

w których komunikował się z członkami swej szajki.

Onegdajszej nocy, co ustalił śledztwo, Bak zorganizował wyprawę złodziejską wraz z kilku swymi towarzyszami. Ukryli się oni przy torze i tam oczekiwali na pociąg towarowy, w którym miały się znajdować cenniejsze towary. Gdy nadjechał pociąg, Bak wskoczył na stopnie jakiegoś wagonu, wyważył drzwi i

wyrzucił na tor kilka skrzyń z towarami.

Po dokonaniu rabunku, Bak wyskoczył na tor, odbił się o semafor i uderzył głową o jakiś wagon, rozbijając sobie czaszkę.

Członkowie szajki, będący świadkiem jego śmierci, pozostawili zwłoki na

torze i zabrali pewną ilość skrzyń z towarami. Dwie skrzynie zostawili na miejscu, gdyż nie mogli wszystkiego udźwignąć.

Zabity przez pociąg włamywacz został pochowany.

Policja jest obecnie na tropie pozostałych członków szajki i prawdopodobnie w najbliższych dniach już ich aresztuje.

Konferencja kolejowa polsko-niemiecko-sowiecka w Warszawie

Dla uniknięcia przedławowywania towarów nadchodzących z Z.S.R.R. do Polski i Niemiec, w roku 1929 zorganizowany został specjalny związek zarządów kolei polskich, niemieckich i sowieckich, który opracował osobną umowę o komunikacji bezprzeladunkowej między temi krajami. Umowa o tej komunikacji weszła w życie z dnia 1 stycznia 1930 r.

Zgodnie z obowiązującym statutem zarządy związkowe zwołują raz do roku wspólne konferencje, celem omówienia spraw bieżących.

W roku bieżącym konferencja wspomnianych zarządów kolejowych zbierze się w Warszawie w dniu 5-go maja r. b. Obrady toczyć się będą w ministerstwie komunikacji i potrwać około dwu tygodni. Zarządy kolei niemieckich i sowieckich wydelegują na tę konferencję po 6-ciu swoich przedstawicieli.

Tomaszów-Mazowiecki

(Telefonem od własnego korespondenta).

—o—

INSPEKCJA STAROSTY.

Nowomianowany starosta powiatu brzezińskiego p. dr. Przyborowski bawił dzisiaj w asystencji zastępcy starosty p. Bulińskiego w Tomaszowie, gdzie odwiedził wszystkie instytucje państwo we i komunalne.

NIESZCZĘŚLIWY WYPADEK PRZY PRACY.

Zatrudniony w tartaku Rozona 18-letni Moszek Rajzbach doznał podczas pracy złamania lewej nogi. Odwieziono go do szpitala.

SOSNOWIECKI INSPEKTOR PRACY W OLSZU.

Jak już donosiliśmy, powiat olszki został przydzielony do inspektoratu pracy w Sosnowcu. Specjalny delegat inspektoratu będzie urzędował co środę w gmachu magistratu w Olszku.

KIEROWNIK WYDZIAŁU FINANSOWEGO W MAGISTRACIE.

Na stanowisko kierownika wydziału finansowego magistratu został zamianowany dr. Bogusław Kon z Warszawy, który obejmuje swe urządowanie z dniem 4 b. m.

PODATEK PAŃSTWOWY OD NIEMUCHOMOŚCI WYMIERZONY.

Wymiar podatku państwowego od nieruchomości został już dokonany. Nakazy płatnicze zostały już rozesłane. Termin pierwszej raty upływa z dniem 1 czerwca b. r.

Z TOWARZYSTWA KRAJOZNAWCZEGO.

Zarząd stowarzyszenia Z. P. K. postanowił urządzić na terenie naszego miasta bibliotekę krajoznawczą. W sobotę, dnia 2 maja, odbędzie się pierwsza piesza wycieczka do Smardzewic. Przy stowarzyszeniu otwarty zostaje kurs bezpłatny języka esperanto, który trwać będzie dwa miesiące. Dnia 9 b. m. o godz. 8 wiecz. odbędzie się w lokalu stowarzyszenia odczyt p. H. Rózyckiego „Historja kalendarza”.

Pamiętny

Max Linder

został pokonany przez nową gwiazdę-komika

VLASTA BURIANA

w przepysznym dzwiewkowcu CZESKIM z życia wojskowego

Fakszywy Marszałek

(K. v. K. Feldmarschall)

Wkrótce w kinie

„Splendid”

„Człowiek, którego prześladowuje sumienie”

Tak brzmi tytuł nowej sztuki Maurycego Rostanda, która wywołała wielkie zainteresowanie w Europie

Wielka tragedia na tle wojny światowej

Maurycy Rostand, utalentowany syn zmarłego poety Edmunda Rostanda, wybitny autor dramatyczny, napisał ostatnio nową sztukę, która wywołała na całym świecie niezwykły rozgłos...

Sztuka nosi tytuł „Człowiek, prześladowany przez sumienie”. W szeregu licznych dramatów, poświęconych wojnie światowej, sztuka Rostanda zajmuje wyjątkowe miejsce...

„Człowiek prześladowany przez sumienie” — to młody francuz Marcel, który powrócił z wojny. Powrócił, przepojony całkowicie jej okropnością...

Nie był on człowiekiem zbyt religijnym. Ale już po kilku dniach powrotu czuje potrzebę wypowiedzenia się...

Ojciec, jestem największym przestępcą. Zabiłem człowieka.

Ksiądz żegna się z przestrachu. Spowiadał się przed nim z wielu grzechów, nigdy jednak żaden morderca nie miał tyle odwagi...

Lecz Marcel, zrywającym się głosem opowiada dalej. Zabił on człowieka, którego nigdy dawniej nie widział i którego nie znał...

Synu — mówi duchowny — ale to chyba było na wojnie i tyś zabił Niemca?

— Zabiłem człowieka — odpowiada Marcel. — Zabiłem go nie z odległości, lecz na dwa kroki...

Marcel otrzymuje rozgrzeszenie, ale to go nie uspakaja. Ciągłe widzi przed sobą oczy swej ofiary. Dowiedział się, jak się nazywał: Herman Holderlin...

To prolog. Pierwszy akt rozgrywa się w Niemczech w małym miasteczku, w mieszkaniu rodziców Hermmana...

Przyjeżdża Marcel. Pragnie wyznać, że zabił Hermmana. Niechaj go przeklną, niechaj obrzucą kamieniami...

Gdyby się przyznał wobec nich do zabicstwa, byłoby to równoznaczne z tem jakgdyby wobec nich po raz wtóry zabił ich syna...

Marcela zasypują pytaniami. Nie wiedzieli, że ich Herman miał tak dobrego przyjaciela. Gdzie się poznał? W Paryżu?

— Gdzie pan go widział po raz ostatni? — Gwałtem tłumy krzyk. Widział go, gdy go zabijał...

Marcel gwałtem tłumy krzyk. Widział go, gdy go zabijał. Milczy więc. Straszna, niesamowita scena kończy akt.

Akt drugi. Męczarnie moralne Marcela sięgają zenitu. Matka i ojciec Hermmana odnoszą się do zabójcy ich syna jak do własnego dziecka...

Pamiętnik kończył się słowami: „Powołali mnie na wojnę. Muszę iść. Ale zabijać nie będę...”

Trzeci akt jest najtragiczniejszy. Marcel mieszka w domu profesora już pięć miesięcy. Uważany jest za syna...

Taka jest sztuka Rostanda. Opowiedzieć jej niepodobna, ale przeżywa się ją wszystkimi fibrami duszy...

siąknięta tragedią, tak bardzo ludzka, że wstrząsa do głębi i wywiera wstrząsające wrażenie. Literatura teatralna otrzymała nową perłę...

ZAKŁAD.

Marion spojrzała na mnie i rzekła: — Może się założymy, że pan teraz o mnie myśli? — Ależ zapewniam panią, że pani się myli...

Czytanie „EXPRESS WIECZORNY”

siąknięta tragedią, tak bardzo ludzka, że wstrząsa do głębi i wywiera wstrząsające wrażenie. Literatura teatralna otrzymała nową perłę...

Z Granitu, Marmuru, Piaskowca i Mozaiki. Najstarszy miejscowy ZAKŁAD KAMIENIARSKO-RZEZBIARSKI HERMAN PFITZNER

Do akt Nr. 464 1931 r. OGŁOSZENIE. Komornik Sądu Grodzkiego w Łodzi, ZYGMUNT MAKOWSKI...

Do akt Nr. 468 1931 r. OGŁOSZENIE. Komornik Sądu Grodzkiego w Brzezynie, WACŁAW KOSZELIK...

Do akt Nr. 1491 1931 r. OGŁOSZENIE. Komornik Sądu Powiatowego w Łodzi, JAN JABCZYK...

Do akt Nr. 244 1931 r. OGŁOSZENIE. Komornik Sądu Powiatowego w Łodzi, JAN JABCZYK...

PODZIĘKOWANIE. Ze względu na szybkie wypłacenie mi przez T-wo Ubezpieczeń „EUROPA” Sp. Akc. w Warszawie kwoty Dol. Amer. 2.000.— (dwa tysiące)

OGÓLNE ZEBRANIE ŁÓDZKIEGO ZYD. TOWARZYSTWA NIEŚMIENIA POMOCY GLUCHONIEMYM p. n. „EZRAS - ILMIM”

PLAC 1 1/2 MORGOWY z budynkiem murowanym parterowym wielkości 90x20 met. oraz budynkiem mur. micszk. przy ul. Pomorskiej 149/151

Do akt Nr. 781 1931 r. OGŁOSZENIE. Komornik Sądu Powiatowego w Łodzi, JAN JABCZYK...

Dr med. Róžaner. Dzielna Nr 9, tel 128-98. Specjalista chorób skórnych.

Kondenswasserkulturm systemu Arthur Koppel w dobrym stanie do sprzedania

KAPELUSZE DAMSKIE POLECA Salon MÓD 9 Zawadzka 9

Mieszkanie poszukuję 4 pokoje ewentualnie 3 duże nie wyżej II piętra

